

[Arne Bjerregaard]

Hr. Hjortnæs sagde, at vi skal betænke, hvad vi gør, hvis vi rører ved den automatiske dyrtidsregulering, og han ville advare imod at røre ved den automatiske dyrtidsregulering, for det kunne få uoverskuelige konsekvenser. Der må jeg spørge: hvilke konsekvenser er det, hr. Hjortnæs tænker på? Er det ud fra ønsket fra hr. Hjortnæs bl. a. at udnytte interesseorganisationen som pløjekarler for en bestemt politik, at man nu advarer? Man må spørge hr. Hjortnæs, om han mener, at det er umuligt at røre ved det, fordi det vil interesseorganisationen ikke, og så kan politikerne ikke røre ved det, som er særdeles nødvendigt i fremtiden. Jeg tror nok, at hr. Hjortnæs vil komme til at sande, at kan vi ikke røre ved det, bliver det vanskeligere at rette økonomien op.

Samtidig fremførte hr. Hjortnæs vedrørende stigningen på jord og fast ejendom, at her var nogle penge, man kunne tage. Ja men kære venner, man kan da ikke tage nogle penge, før de er realiseret. Og i øvrigt stiger jord og fast ejendom ikke en pind mere end omkostningerne i øvrigt i samfundet. Jeg vil da gerne spørge hr. Hjortnæs, om han kan vise ét eneste sted, at et hus er steget mere end det, det koster at bygge et nyt hus, hvis ikke der er visse herlighedsværdier tilknyttet. Jeg har ikke mødt det endnu. Derfor kan man ikke komme og påstå, at fast ejendom stiger mere end den almindelige omkostningsudvikling.

Skulle det i øvrigt være tilfældet, så må man sige, at det i al fald er den skatteomkostningsmæssige politik, som bl. a. socialdemokratiet har ført, der er årsagen dertil, idet det da selvfølgelig er givet, at en høj marginalbeskatning sammen med en høj rente fører til interesse for faste værdier. Men det har vi så sandelig ikke lod og del i. Det er den socialdemokratiske regering, der igennem tiden har ført den politik, at vi skal have en høj marginalbeskatning, og det er selvfølgelig også en høj rente, og disse to ting fører da givet sammen med fradragsreglen til interesse for faste værdier. Siden vi var her i formiddags, er det blevet vedtaget, at visse bilejere ikke må køre en dag om ugen. Så vidt jeg har forstået, bliver det sådan, at de, der har råd til at have to biler, slipper, de kan vælge forskellige dage. Hvis ikke det er rigtigt, så vil jeg gerne have det korrigeret. Hvis det er sådan, så må det i al fald være

forstemmende for den lille arbejder, der hver dag kører mange kilometer for at få arbejde, at skulle stå i weekenden ved havelågen – hvis han er ejer af en sådan – og se den bedrestillede rulle ud i sommerlandet i sin store Volvo eller Mercedes, medens hans eller familiens egen lille bil skal stå i garagen for at spare på landets energiresourcer. Jeg føler i al fald, at det er særdeles diskriminerende, og jeg erkender, at den slags efterhånden er socialdemokratisk politik.

Hr. Ellemann-Jensen snakkede om, at det primære var at begrænse energiforbruget, det var ikke det finanspolitiske. Det var jo også det, jeg sagde i mit første indlæg, nemlig at det er den argumentation, der er det eneste geniale i regeringens afgiftsbuket. Man vil da givet om føje tid kunne påstå over for befolkningen: der kan I se, det hjalp, forbruget er dalet. Men man glemmer givet til den tid at sige: det er da muligt, at forbruget ville være dalet lige så meget, fordi prisstigningerne i sig selv ville føre til den samme nedsættelse af forbruget. Ved at fremføre det på nuværende tidspunkt får man sådan set, ja, hvad skal vi kalde det, rygdækning for en finanspolitisk stramning, og giver andre skylden for, at man skulle have disse afgiftsstigninger, samtidig med at man får lidt penge i finanskassen. Der er da næppe tvivl om, at de store prisstigninger, som vi har fået, og som vi vil opleve, vil begrænse forbruget lige så meget, som det bliver begrænset af disse afgifter. På den måde får man altså penge i finanskassen. Den primære idé i det er simpelt hen en finanspolitisk stramning.

Så sagde hr. Ellemann-Jensen videre, at man var rede til at forhandle. Det er vi da glade for at høre. Jeg må bare spørge hr. Ellemann-Jensen nok en gang: hvornår har denne regering og regeringspartierne været rede til at forhandle om noget som helst, som de har fremlagt? Vi har ikke kunnet ændre en tøddel i det fremlagte. Ja, det er måske så meget sagt. Ved lovforslaget om ekspropriationserstatninger kunne vi få lov til, som jeg også sagde dengang, at vælge imellem den 15. og den 18. maj med hensyn til ikrafttrædelsesdatoen. Det er det eneste, man har villet forhandle om. Ikke en tøddel andet har man villet forhandle om.

Men selvfølgelig, hvis man har ændret signaler – nøden kan selvfølgelig efterhånden tvinge regeringen til det – og virkelig ønsker